

A Tudat Gondolatai

Irta: Fejes Katalin

12.-14. rész

készült: 2008

12. rész

A test a Lét birodalmába való belépései pontként használható, menjünk bele mélyebben. A Lét nem tehető a tudás tárgyává. A Lét, az alany és a tárgy, egybeolvad. A Létet az elnevezésén túl és a formán túl örökké jelen lévő „én vagyok”-ként érezhetjük. A megvilágosodás jelentése: érezni és így tudni, hogy vagy, és ennek a mélyen gyökerező állapotában élni. Ez az az igazság, amiről Jézus azt mondja, hogy megszabadít. Mindenkinek megvan a maga filozófiai és vallásos hite. A szellem valami más. Amit az öt dimenzióban fizikailag létezőnek és tapinthatónak ismerünk és gondolunk, voltaképpen egy egyidejűleg létező, nehezebben megfogható és láthatatlan energia megnyilvánulása. A bűn szóban benne rejlik, hogy megítélnék és vétkesnek találják. Amire a szó rámutat, ne használd azt! Egy-egy szó nem több, mint célod eléréséhez használt eszköz. A méz szó nem maga a méz. Addig tanulmányozhatod a mézet, és addig beszélhetsz róla, ameddig csak akarsz, de amíg meg nem kóstolod, addig nem fogod igazán megismerni. A spirituális életedet is csak akkor fogod megismerni és megízlelni, ha megtapasztalod. Másokat meghallgatva gondold végig, mi a tied belőle, és kezd megélni a saját érzéseid alapján. Mindig vedd figyelembe mások tanácsát, de a megtapasztalás a Tied! Ha erős ellenérzést érzel, akkor kérjél másoktól is információt, és rakd össze a mozaikokat, míg érzéseid ki nem tisztulnak. Ha érzéseid kitisztultak, haladj tovább az utadon, és mindent osszal meg másokkal. Mindig találsz magadnak olyan társat, aki segít tovább menned. Te is ugyanúgy segítsél másoknak – az elmaradhatatlan öröm és boldogság fog megérinteni. Mindig adj, hogy kaphassál! Ha nyitott vagy mások információira, akkor mások is nyitottak lesznek. Ne adj másoknak olyan információt, amit te önmagadnak adnál! Hisz mindenki másképp éli meg az életét, és még bennetek él az ego. Ha te döntöd el, hogy kinek mit mondasz el, azt nem érzéseid diktálják, hanem az egód. Légy mindig őszinte mindenkihez, még akkor is, ha fájdalmat okozol vele. Ha erős ellenérzés él benned az Isten szóval kapcsolatban, mindez persze lényegében az elmével való azonosulással függ össze. Ha tehát egy szó idegen tőled, akkor mellőzd, és helyettesítsd olyannal, amit megfelelőnek tartasz.

A látható és megérinthező tested nem juttathat el a Létbe. Ám ez a látható és tapintható tested valójában csak egy héj, vagy még inkább: egy mélyebb realitás korlátozott és torzított érzékelése.

A rendkívül erős ösztönkésztetések hatalmukba kerítenek, és a teljes tudatvesztés állapotába süllyesztik vissza őket, nagyon is valós volt. Egyes testrészekkel és testi funkciókkal – különösen a szexualitással – kapcsolatban megjelent a szégyen, megjelentek a tabuk. Az ő tudatosságuk fénye még nem volt elég erős ahhoz, hogy megbarátkozzanak állati természetükkel, hogy lényük ezt az aspektusát lenni, sőt maguknak azt élvezni hagyják; s még kevésbé ahhoz, hogy abba mélyen belemenjenek, s megleljék az abban elrejtett istenit, az illúzióban lévő valóságot. Így hát azt tették, amit tenniük kellett. Kezdték elszakadni a testüktől, elkezdtek elhatárolódni. Immár olyannak látták magukat, akik birtokolják a testüket, s nem azonosultak azzal. Amikor aztán a vallások megjelentek, s „a te nem a test vagy” hit erősödött, az említett elhatárolódás még kifejezettebbé vált. Minden spirituális tanítás ugyanabból a Forrásból ered. Ennek értelmében csak egyetlen mester van, mindig is csak egyetlen volt, és ő manifesztálódott különböző formákban. Én vagyok a mester, és ugyanúgy te is az vagy, amint hozzá tudsz férni a belső Forráshoz. S akkor az út a belső testen keresztül vezet! A belső test révén örökre egy vagy Istennel. Légy folyamatosan a belső testeddel való összekapcsolódottság állapotában! Ha figyelmedet maximálisan a testedben tartod, lehorgonyozódsz a mostban. Nem veszíted el magad sem a külső világban, sem az elmédben. Bizonyos mennyiségű gondolat és érzélem továbbra is előfordulhat, de azok már nem tudnak maguk alá gyűrni. Ne engedd át egész figyelmedet az

elmének és a külső világnak! A jelenlét tiszta tudatosság. Tudatosság, amit visszaszerezte az elmétől, a forma világtól. A belső tested a kapcsolatod a Megnyilvánulatlan, és legmélyebb aspektusában maga a Megnyilvánulatlan, vagyis a Forrás, ahonnan a tudat úgy árad ki, mint a fény a Napból. A belső test tudatosítása azt jelenti, hogy emlékszel az eredetre, és visszatérsz a Forráshoz. Ha a belső összekapcsolódottság bizonyos szintjét már elérted, akkor amint meghallod az igazságot, azonnal fölismered azt. Ennek előnye az anyagi világban az immunrendszer rendkívüli nagymértékű megerősödése, ami annak következménye, hogy végre a testedet lakod. Minél több tudatosságot irányítasz a testedbe, annál erősebbé válik az immunrendszered. Olyan ez, mintha minden sejt fölébredne és örvendezne. A test imádja, ha figyelsz rá! Ez az öngyógyításnak is hatékony formája. A legtöbb betegség akkor üti föl a fejét, amikor nem vagy jelen a testedben. Ha a gazda nincs otthon, mindenféle gyanús alakok verhetnek tanyát a házban. Amikor viszont a testedben laksz, hívatlan vendégnek nehéz bejutni. Nem csak a testi, hanem még a pszichés immunrendszered is erősebbé válik! Ez utóbbi véd meg a másokból kisugárzó negatív, mentális-emocionális erőterétől, ami nagyon fertőző. A testben lakás nem pajzsként nyújt számodra védelmet, hanem teljes energiameződ rezgésszámának megemeléssel. Ami alacsonyabb frekvencián rezeg – pl. félelem, harag, depresszió -, számodra már a valóság egy másik rétegében létezik. A Lét legmélyebb szintjén egy vagy minden létezővel! Ha kapcsolatban állsz a belső testeddel, akkor olyan tiszta, elme nélküli tér nyílik meg, ahol a kapcsolat immár bátran virágozhat.

Minden éjjel utazást teszel a Megnyilvánulatlanba, amikor a mély, álomtalan alvás fázisába lépsz. Összeolvadsz a Forrással. Innen kapod az életenergiát, ami aztán a megnyilvánult, az elkülönült formák világába visszatérve egy időre lehetővé teszi létezésedet. Ez az energia sokkal fontosabb tápanyagunk, mint az étel! Lásd a Bibliában: „Nem csak kenyérral él az ember.” Az álomtalan alvásban azonban nem tudsz tudatosan belépni. Bár a testi funkciók ilyenkor zajlanak, ebben az állapotban „te” már nem létezel. Tehát használd a belső testedet kapuként, amelyen keresztül beléphetsz a Megnyilvánulásba, és tartsd nyitva ezt a kaput, hogy állandóan kapcsolatban maradhass a Forrással! A belső test szempontjából nem számít, hogy fizikai tested idős vagy fiatal, törekeny vagy erős. A belső test időtlen. Minden hang a csöndből születik meg, a csöndben hal meg, és egész élettartalma alatt is a csönd öleli körül.

A tér és a csönd ugyanannak a dolognak – ugyanannak a semminek – a két oldala. Csak Isten változatlan, egyetlen lényéről beszélhetünk, arról, amit Ő akar, akart és akar mindig, nem pedig töprengéséről, mert nincs benne töprengés. Isten minden látás szeme és minden lény alapja; csupán csak egyet akar és tesz folyvást: szüli magát az Atyában, Fiúban, Szent Szellemben, kinyilatkoztatásának bölcsességébe; az Egyetlen, alaptalan Isten mást semmit sem akar, nem tépelődik másról. Mert ha többfélét akarna önmagában, akkor nem volna elég mindenható ahhoz, hogy ugyanezzel az akaratával mindezt véghez is vigye. Ezért Isten önmagában csak önmagát akarhatja: mert amit öröktől akart, az önmaga, s így ő az egyedüli. Egy és nem több: semmi sincs, ami viszálykodhatna Vele, ami tépelődést, megoszláshoz vezető viszályt okozhatna.

A halál közelete, és maga a halál, tehát a fizikai forma fölbomlása, mindig hatalmas lehetőség a spirituális fejlődésre. Ezt az alkalmat azonban legtöbbször tragikusan elszalasztjuk. Minden kapu a halál kapuja, a hamis én kapuja. Amint keresztül haladsz rajta, többé már nem eredezteted identitásodat a pszichológiai, elme által produkált formából. Ekkor ébredsz rá, hogy a halál csupán illúzió. Az illúzió vége: ennyi a halál. Csak addig fájdalmas, amíg ragaszkodsz az illúzióhoz.

A fejlődés érdekében hatalmas nyomás alatt van, mert fajunknak ez az egyetlen esélye az életben maradásra. Ez befolyásolni fogja életed minden aspektusát, különösen a bensőséges kapcsolataidat. A tudatosság – csak rajtad keresztül érkezhetsz meg a világba! A sötétséggel való birkózás helyett lámpát gyújthatsz. Ahelyett, hogy reagálnál a téveszmére, látod azt, de ugyanakkor keresztül is nézel rajta. Ha a tudás nagy, akkor a szerető jelenlét tiszta terét hozod létre, ami mindennek és mindenkinek megengedi, hogy önmaga lehessen. Az átalakulást ennél hatékonyabban semmi sem katalizálhatja! Tanulj meg hibáztatás nélkül kifejezést adni érzéseidnek. A Szeretetet nem virágozhat enélkül. Ennek a Szeretetnek nincs

ellentéte! Nagy általánosságban azt lehet mondani, hogy a nő könnyebben tud érezni, és testben lenni, így természetéből fakadóan közelebb van a Léthez, és potenciálisan a megvilágosodáshoz is, mint a férfi. Minden teremtmény és minden dolog végül visszatér a Forráshoz. „Minden dolog eltűnik a Tasoba. Csak ő maga marad fenn.” Miután a Forrást nőnek tekintjük, ezért a pszichológiában és a mitológiában azt a női archetípus fénylő és sötét oldalaként jelenítik meg. Az Istennőnek, illetve az Istenanyának két aspektusa van: életet ad és elveszi az életet. Amikor az elme átvette a hatalmat, és az ember elveszítette kapcsolatát saját isteni lényegével, akkor Istent már férfialakként képelték el. A társadalmat a férfiak uralták, és a nőknek csak alárendelt szerep jutott. Ahhoz, hogy túllépj az elmén, és összekapcsolódj a Lét mélyebb valóságával, az előbbiektől nagyon eltérő tulajdonságokra van szükség: megadásra; az ítélkezés mellőzésére; olyan nyitottságra, ami hagyja az életet lenni, nem pedig ellenáll neki; arra, hogy képes legyél mindent a tudásod szerető ölelésében tartani. Valamennyi fősorolt jellemző sokkal közelebb áll a női princípiumhoz. Az elme energiája kemény és merev, a Lét energiája lágy, megengedő, és mégis végtelenül hatalmasabb, mint az elméé. Az elme működteti a civilizációkat, miközben a Lét gondoskodik minden élőlényről a bolygókon és azon túl is.

A Lét maga az intelligencia, akinek a látható megnyilvánulása a fizikai világegyetem. S bár helyzetüknél fogva a nők közelebb állnak hozzá, önmaguk belsejében a férfiak is elérhetik őt. Egyelőre még a férfiak és nők is elme szorongató uralma alatt állnak, a gondolkodóval és a fájdalomtesttel azonosulva. Ez állja útját a megvilágosodásnak és a Szeretet virágzásának. Általános szabályként azt mondhatjuk, hogy a férfiak esetében a fő akadály legtöbbször a gondolkodó elme, a nők esetében az érzelmi fájdalomtest. A fájdalomtestnek általában van egy kollektív, illetve egy személyes oldala. A személyes oldal az illető múltjában elszenvedett érzelmi fájdalmainak összegyűlt üledéke. Az egyes emberek személyes fájdalomtestei a kollektív fájdalomtestből is részt kap! Ez korlátozza az életenergia szabad áramlását a testben, amelynek a menstruáció egy fizikai kifejeződése, de ez válhat a megvilágosodás eszközévé is. Gyakran előfordul, hogy az említett időszakban, a nőkben a fájdalomtest „veszi át az uralmat”. Ennek rendkívül nagy az energiatöltése, ami miatt hajlamos vagy tudattalanul azonosulni vele. Ilyenkor birtokába vesz egy olyan energiamező, ami elfoglalja a belső tereket, és úgy tesz, mintha ő azonos lenne veled, holott ez egyáltalán nem igaz. Rajtad keresztül beszél, cselekszik és gondolkodik. Az életedbe negatív helyzeteket hoz létre, csak hogy táplálkozhasson az ott lévő energiából. Még több fájdalmat akar, bármilyen formában is jöjjön az. Gonosz és romboló tud lenni. Valójában színtiszta fájdalom ő, a múlt fájdalma, aki – illetve ami – nem te vagy! Ma már több nő közelít a tudatosság felé, mint férfi, és számuk az elkövetkező években még rohamosabban fog nőni. A nők visszaszerzik azt a szerepüket, ami őket születésüknél fogva megilleti – és ezért számukra az természetesebb is, mint a férfiak számára -, hogy híddá váljanak a megnyilvánult világ és a Megnyilvánulatlan között, az anyagiság és a lélek között. Nőként most a fájdalomtest transzmutálása a feladatod, hogy az ne állhasson közéd és valódi éned – igaz lényeged – közé. Természetesen a megvilágosodás másik alakjával, a gondolkodó elmével is törődnöd kell.

Azonban az intenzív jelenlét, amit a fájdalomtesttel foglalkozva generálsz, egyúttal az elmével való azonosulástól is meg fog szabadítani. Jegyezd meg, amíg identitásodat a fájdalomtól állítod össze, addig nem tudsz tőle megszabadulni! Amíg én-tudatod egy részét az érzelmi fájdalomba „fekteted be”, addig öntudatlanul ellen fogsz állni minden olyan próbálkozásnak – el fogod azt szabotálni -, amelyik arra irányul, hogy kigyógyulj a fájdalomtól. Ez egy tudattalan folyamat, és csak úgy tudsz túljutni rajta, ha tudatossá teszed. Ugyancsak sokkoló élmény, amikor hirtelen meglátod, hogy te a fájdalom vagy, illetve, hogy mennyire ragaszkodtál hozzá, a fájdalomhoz. Amint fölismered, abban a pillanatban föl is oldod ezt a kötődést! A fájdalomtest energiamező majdnem olyan, mint egy lény, aki ideiglenesen tanyát vert belső tereiben. Tulajdonképpen csapdába esett életenergia „ő”, olyan energia, ami már nem áramlik, ami elakadt. A fájdalomtest persze a múltban megtörtént ilyen-olyan események miatt alakult ki. Ő a benned lévő élő múlt, és ha azonosulsz vele, akkor a múlttal azonosulsz.

13. rész

Az áldozat-identitás: azt hinni, hogy a múltnak nagyobb az ereje, mint a jelennek. Az igazság az, hogy csak egyetlen erő létezik, amit a mostani pillanat tart a kezében: jelenléted ereje! Amint megérted ezt, az is világossá válik, hogy egyedül te vagy felelős a jelenlegi belső teredért – senki más -, s hogy a múlt nem győzheti le a most hatalmát! Ne használd hát a fájdalomtestet arra, hogy identitást adjon neked! Használd inkább a megvilágosodáshoz! Alakítsd át tudatosságá! Az egyik legmegfelelőbb időszak erre a menstruáció ideje. Hitem szerint az elkövetkezendő években sok nő ebben az időszakban fog belépni a teljesen tudatos állapotba. Ha azonban már elértél egy bizonyos szintet tudatosságban, akkor megfordíthatod ezt, s helyette, hogy tudattalanná válnál, még tudatosabbá leszel! Bármilyen legyen is az, kapd el, mielőtt még eluralkatná gondolataidat, viselkedésedet. Ha érzelmről van szó, érezd meg a mögötte meghúzódó erős energiát! Tudd, hogy az a fájdalomtest! Ugyanakkor légy maga a tudás, ami azt jelenti, hogy tudatában vagy tudatos jelenlétednek, az érzés gyorsan alább hagy, majd átalakul. Ha tisztán testi tünetről van szó, akkor az arra irányított figyelem megakadályozza, hogy a tünet érzemmé vagy gondolattá váljon. Ezt követően továbbra is maradj éber, és várd a fájdalomtest következő jelzését! Ha ismét észlelsz valamit, hasonló módon kapd el ezt is úgy, ahogy az előbbieken tetted! A fájdalomtest ragyogó tudatosságá alakul át, ahogy a tűzbe vagy a tűz közvetlen közelébe helyezett fahasáb is átalakul, nevezetesen tűzzé. A menstruáció így nemcsak nőiességed örömteli és elégedettséget adó kifejeződése lesz, hanem a transzmutáció megszentelt időszaka is, amikor egy új tudatosságot szülsz meg. Így előragyog igazi természeted, részben női aspektusában istennőként, részben pedig transzcendentális aspektusában isteni Létként, aki a férfi-női dualitás fölötti te magad vagy. Akár megvilágosodott vagy akár nem, mindenképpen férfinak vagy nőnek születtél, így hát a formaidentitásod szintjén szükségszerűen nem vagy teljes. Egyik fele vagy az egésznek. Valójában csak akkor lehet minden emberi kapcsolat mély, ha tudatában vagy a Létnak. Így ugyanis már átlátsz a forma fátyolán. A Létnél a férfi és a nő egyek. Formádnak továbbra is lehetnek szükségletei, a Létnél azonban nincsenek igényei. Az már teljes és egész. Ha kapcsolatban állsz önmagaddal, akkor valójában kettévágsz magadat: „énre” és „magamra”, alanyra és tárgyra. Ez az elme teremtette kettőség a gyökere életed valamennyi szükségtelen bonyodalmának, gondjának és konfliktusnak! A megvilágosodás állapotában te önmagad vagy, a „te” és az „önmagad” egybeolvad. Ha megvilágosodtál egy kapcsolatod megszűnik: a kapcsolat önmagaddal. Ha egyszer ezt föladtad, akkortól az összes többi kapcsolatod szeretetkapcsolat lesz. A boldogság olyan feltételektől függ, amelyeket pozitívnak érzékelünk, a belső lelki béke független ilyesmitől. Valahányszor valami negatív dolog történik veled, abban mindig jelentős tanulnivaló rejlik. Magasabbról nézve a helyzetek mindig pozitívak. Pontosabban fogalmazva: se nem pozitívak se nem negatívak. Olyanok, amilyenek. És ha úgy élsz, hogy teljesen elfogadod azt, ami van – ami az egyetlen józan életforma -, akkor az életedben többé már nincs „jó” vagy „rossz”. Csak egy magasabb jó van, ami a „rosszat” is magába foglalja. A megbocsátás révén – ami lényegében azt jelenti, hogy fölismerem a múlt jelentéktelenségét, és hagyom a jelen pillanatot olyannak lenni, amilyen – az átalakulás csodája a nem csak belül, hanem kívül is megtörténik. Bárki vagy bármi lép is be a tudatosság eme terébe, arra az hatni fog. A legtöbb úgynevezett rossz dolog, ami az emberek életében történik, tudattalanságból fakad. Ezeket az én, pontosabban az ego hozza létre. Ha már teljesen tudatos vagy, akkor a „színjátszás” elmarad az életedből. Amikor újra összekapcsolódsz a Léttel, és már nem az elme irányít, akkor abbahagyod az ilyen dolgok létrehozását. Többé már nem rendezel „színdarabot”, és egyben sem szerepelsz. Aki egységben van önmagával, az az összeütközésbe keveredést még csak elképzelni sem tudja magáról. Azáltal, hogy elismered minden dolog „vanságát”, az ellentétek játéka alatt egy mélyebb dimenzió tárul föl előtted. Ez az állandó jelen, a változatlan, mély nyugalom, a jón és rosszon túli ok nélküli öröm. Ez a Lét öröme, ez Isten békéje.

A sikernek is vannak ciklusai. Időszakok, amikor bizonyos dolgok megjelennek az életedben, s te gyarapodsz, és időszakok, amikor a dolgok eltűnnek az életedből, vagy megsemmisülnek, és neked el kell őket engedned ahhoz, hogy helyet teremts a fölbukkanó újaknak; hagynod kell, hogy megtörténhessen az átalakulás, a transzmutáció. Ha ezen a ponton görcsösen kapaszkodsz vagy ellenállsz az azt jelenti, hogy nem vagy hajlandó az élet áramlatával együtt úszni, és ezért szenvedés vár rád. Csak a mindent megbíráló elme hiszi, hogy a fölfelé ívelés időszaka jó, míg a lefelé ívelés időszaka rossz. Nem igaz. A növekedést általában pozitívnak mondják, holott semmi sem növekedhet örökké. Ha bármilyen növekedés egyre csak folytatódna és folytatódna, akkor végül valami iszonyú nagy és destruktív dolog jönne létre. Szükség van a szétesésre ahhoz, hogy valami új kezdhesse növekedni. Az egyik föltételezi a másikat. A spirituális fölismeréshez nélkülözhetetlen a lefelé ívelő ciklus. Valamilyen szinten hatalmas kudarcot kell elszenvedned, illetve nagy veszteséget vagy fájdalmat kell átélned ahhoz, hogy a lelki dimenzió felé fordulj. Az is megtörténhet, hogy épp sikered válik számodra üressé és értéktelenné, és így kudarcként szembesülsz vele. Minden sikerben benne rejlik a kudarc, mint ahogy a kudarcokban is ott lapul a siker. Minden forma mulandó. Én-tudatodhoz nincs már szükséged rájuk. Nem ők az életed. Ők csak élethelyzetek. A testi energiád is ciklusnak van kitéve. Nem lehetsz a csúcson. Adódnak majd olyan periódusok is, amikor igen aktív és kreatív vagy, de lesznek olyanok is, amikor úgy érzed, hogy nem halad semmi, vagyis stagnál. Ezek a periódusok váltakozva vannak az életedben, hogy megtanuld, minden alapja a türelem és a Szeretet. Minden új után jön egy hanyatlás, hogy újból egy új szülessen. A születésnek két periódusa van: a növekedés és a halál. Semmi sem nyújthat örömet. Az öröm ok nélkül való, és belül születik meg, a Lét örömeiként. Nélkülözhetetlen eleme ez a lelki békének, annak az állapotnak, amit Isten békéjének is mondanak. Ez természetes állapot, s nem pedig olyan, aminek eléréséért keményen meg kellene dolgoznod, vagy küzdened. Sok ember soha nem jön rá, hogy lehetetlen „megváltást” találni bármilyen tette, szerzeményen vagy elért teljesítményen keresztül. Akik meg rájönnek, azok gyakran válnak életunttá és depresszióssá, mondván: ha semmi sem nyújthat valódi beteljesülést, akkor ugyan miért küzdjek, mi az értelme bárminek is? Amikor elérsz erre a pontra, akkor egy lépésre vagy a kétségbeeséstől – és egy lépésre a megvilágosodástól. Minden, ami keletkezik, elmúlik. Ez azt jelenti, nem ellenállni annak ami van; meg kell tanulni a jelen pillanatnak, hogy legyen, és elfogadni minden dolog és minden állapot mulandó természetét. Így meg lehet találni a békét önmagunkkal. Ha nem állsz ellen az életnek, akkor a kegyelem, az ellazultság és a könnyűség állapotában vagy. Ez az állapot már nem függvénye annak, hogy miként mennek a dolgok, jól vagy rosszul. Azok a dolgok, emberek és helyzetek, amelyeket boldogságodhoz szükségesnek tartottál, immár küzdelem és erőfeszítés nélkül érkeznek meg életedbe, s te szabadon élvezheted és értékelheted őket – amíg tartanak. Persze ezek a dolgok is elmúlnak, a ciklusok jönnek és mennek; de a függőség megszűnésével már nem él benned félelem a veszteségtől: az élet nyugodtan áramlik. A valamilyen másodlagos forrásból származó boldogság sosem mély, az csupán sápadt visszfénye a Lét örömeinek. Minden negativitás az ingerültségtől vagy türelmetlenségtől a tomboló haragig, a nyomott hangulattól vagy bús sértettségtől az öngyilkos kétségbeesésig terjedhet. Az ellenállás olykor aktiválhatja az érzelmi fájdalomtestet; ez esetben valamilyen apróság olyan intenzív negativitást okoz, pl. a harag, a búskomorság vagy a mély bánat. Az ego azt hiszi, hogy a negativitáson keresztül képes manipulálni a valóságot, és megszerezheti, amit akar. Ha már azonosultál a negativitás valamilyen formájával, onnantól nem akarsz elengedni azt, és egy mélyen tudatlan szinten valójában nem kívánsz pozitív változást. Az ugyanis fenyegetné az általad már kialakított depressziós, haragos vagy keményszívű identitásodat. Ettől fogva nem veszed észre, letagadod vagy szabotálod életedben a pozitív dolgokat. Ez gyakori jelenség. Továbbá abnormális is. Lelki szennyező „anyag”. Egyébként bolygónkon egyetlen más élőlény sem ismeri a negativitást, csak az ember, mint ahogy egyetlen más élőlény sem pusztítja és mérgezi az őt életető Földet. Amikor elértél egy bizonyos jelenlétszintet, onnantól kezdve már nincs szükséged negativitásra ahhoz, hogy megtudd, mire is van szükséged az adott élethelyzetben. Addig azonban használd a negativitást! Használd egyfajta jelként, ami emlékeztet, hogy légy jelen!

De úgy akadályozhatod meg a kialakulását, hogy teljesen jelen vagy. Valahányszor azt veszed észre, hogy a negativitás valamilyen formája megjelent benned, akkor ezt ne tekintsd kudarcnak, hanem hasznos jelzésnek, ami ezt mondja: „Ébredj föl! Gyere ki az elmédből! Légy jelen!” Figyelem! Itt és Most! Ébredj föl! A negativitás eleresztésének alternatívája ha elképzeled, hogy átlátszóvá válsz a reakció külső oka számára! Az így létrejött ellenállás – ez esetben az ingerültség vagy bosszúság – sokkal zavaróbb, mint az eredeti ok, amit az megpróbál eltüntetni! Ha valaki durván és sértő szándékkal szól hozzád, ahelyett, hogy tudattalan reakcióba és negativitásba kapcsolnál – pl. támadásba, védekezésbe vagy visszahúzódsz -, hagyd, hogy az egyszerűen átsuhanjon rajtad! Ne állj ellen! Mintha nem is lenne ott senki, akit bántani lehetne. Ez a megbocsátás. Ily módon sebezhetetlenné váltál! Abban a pillanatban, hogy teljesen elfogadod a békétlenségedet, az békévé változik át! Minden, amit tökéletesen elfogadsz, az oda juttat, a lelki béke állapotába visz. Ez a megadás csodája. Amikor elfogadod azt, ami van, akkor minden pillanat – a legjobb. Ez a megvilágosodás. A lelki békéd nem ezen múlik! A Létnél élsz – ami változatlan, időtlen és halál nélküli -, és már nem csüngsz elégedettséget és boldogságot remélve az állandóan hullámzó formák külső világán. Örömeid leled a formákban, játszol velük és újakat alkotsz. Igazi kapcsolat csak akkor válik lehetségessé, amikor tudatában vagy a Létnél! A Létnél kiindulva szinte csak paravánnak érzed a másik ember testét és elméjét, ami mögött érzed az ő igazi valóságát, ahogy a magadét is. A Létnél szintén minden szenvedés illúzió. Olykor csodás gyógyítások történnek e fölismerés révén! A gyógyító fölébreszti a beteg Léttudatát – ha ő készen áll rá. A test és a halál egyazon illúzió! Egyik sem létezik a másik nélkül. Közös embervilágunkat javarészt az általunk elmének nevezett tudatosságszint hozza létre. Ne hagyd hát, hogy együttérzésed egyoldalú legyen! Hozd egyensúlyba a fájdalom és ínség láttán benned ébredő empátiát és segíteni akarást, valamint mélyebb tudásodat, miszerint minden élet alaptermészete az örökkévalóság, és minden fájdalom végső soron illúzió! Aztán bármit is csinálsz, hagyd tetteidbe áramolni lelki békédet, és úgy már egyszerre dolgozol az ok és okozat szintjén! Maradj éber, és nagyon-nagyon maradj a jelenben! Elsődlegesen az ok szintjére összpontosíts, a megvilágosodás tanítása legyen a legfőbb célod, és lelki békéd a legértékesebb ajándékod, amit a világnak adhatsz! Az egyetlen pont, ahol megtapasztalhatod az élet áramlását, az a most. A megadás tehát a jelen pillanat feltétel és fenntartás nélküli elfogadása. Lemondasz arról, hogy ellenállj annak, ami van. A megadás színtiszta belső folyamat, de ez nem jelenti azt, hogy a külső szinten ne cselekednél és változtathatnál a helyzeten! A beletörődés nem azonos a megadással. Nem kell elfogadnod egy nem kívánatos vagy kellemetlen élethelyzetet! Amíg a kívánt eredményt el nem éred, tovább gyakorolod a megadást oly módon, hogy tartózkodsz a most minősítésétől. Van benned valami, amire nem hatnak élethelyzeted ideiglenes körülményei, és amihez csak a megadáson át vezet az út. Ez pedig a te életed. Ennek az életnek a „megtalálása” az egyetlen dolog, a helyzet fenntartó, tudattalan ellenállási minta. A megadás tökéletesen összeegyeztethető a cselekvéssel, a változással és a kitűzött célok elérésével. Várható jövődet a legnagyobb mértékben a tudatod jelenlegi minősége szabja meg, ezért a megadás a legfontosabb dolog, amit a pozitív változásért tehetsz. Az élet segítőkésszé és együttműködővé válik. Ha olyan belső tényezők akadályozták meg a cselekvésben, mint pl. félelem, büntudat, lustaság, akkor tudatos jelenléted fényében azok elolvadnak, megsemmisülnek. Lehet, hogy cselekedeteidnek nem lesz azonnal gyümölcse. De amíg az beérik, addig se állj ellen annak, ami van! Ha semmit sem tehetsz, és nem is léphetsz ki belőle, akkor használd a szituációt arra, hogy még mélyebben menj bele a megadásba, a mostba, a Létnél! Vállalj felelősséget az életedért! Ne szennyezd negativitással a gyönyörű, ragyogó belső lényedet, sem a Földet! Semmilyen formájában se adj helyet magadban a boldogtalanságnak! Az ego azt hiszi, hogy az ellenállásodban rejlik az erő, ahol valódi erő lakozik! Az ellenállás az erőt színlelő gyöngeség és félelem. Amit az ego gyöngeségnek vél, az valójában a lényed teljes tisztaságban, ártatlanságban és erejében. Amit erőnek lát az pedig nem más, mint gyöngeség. Így hát az ego folyamatosan ellenállás-üzemmódban működik, és hamis szerepeket játszik, hogy eltakarja „gyöngeségedet”, ami valójában éppenséggel az erő! A megadásban nincs már szükséged az ego védekezésére és hamis álarcokra. Mivel a mostban nincsenek problémák, ezért betegség sincs. A megadás nem

alakítja át azt, ami van, legalábbis nem közvetlenül. A megadás téged alakít át! Amikor te átalakulsz, azzal az egész világ átalakul, mert a világ csak reflexió, visszatükröződés. Ha belenézel a tükörbe, és nem tetszik, amit láatsz, bolondság lenne, ha megtámadnád emiatt a tükörképedet. Holott a nem elfogadás állapotában éppen ezt teszed. Ha pedig megtámadod a képet, akkor az magától értetődően visszatámad. Ha azonban elfogadod a képet, bármi is legyen az, ha barátságos vagy vele, akkor az nem tud nem barátságos lenni veled! Hát így változtatod meg a világot! Nem a betegség a probléma. Te vagy a probléma – amíg az egos elme uralkodik. Ha beteg vagy, rokkant vagy, egy pillanatig se hidd, hogy valahogy kudarcot vallottál volna! Ne érezd magad emiatt bűnösnek! Ne hibáztasd az életet, mondván, hogy igazságtalanul bánt veled, de ugyanúgy magadat se hibáztasd! Ha súlyos betegséged van, használd fel a megvilágosodáshoz! Válg alkimistává! Transzmutáld a közönséges fémet arannyá, a szenvedést tudatossággá, a katasztrófát pedig megvilágosodássá! Akkor jön létre határhelyzet, ha valamilyen katasztrófa, drasztikus megrázkódtatás, súlyos veszteség vagy szenvedés hatására az egész világod összedől és értelmét veszti. A Lét birodalma, amelyet az elme eddig homályban tartott, megnyílik. Hirtelen hatalmas nyugalom támad benned, és elmondhatatlan mélységű békeérzet. És abban a békében hatalmas öröm van. És abban az örömben szeretet van. És abban a legbenső magban van a Szent, a Mérhetetlen, a Megnevezhetetlen.

Nem nevezném a dolgot Isten megtalálásának, mert nem lehet megtalálni azt, ami, illetve aki soha nem vészett el, magát az életet, aki te vagy. Az Isten szó nem csak azért korlátozó, mert évezredekken át tévesen értelmezték és használták, hanem azért is, mert az rajtad kívülálló entitásra utal. Isten maga a Lét, nem pedig egy lény. Nincs helye itt alany-tárgy viszonyoknak, dualitásnak. Nem arról szól, hogy vagy te és van Isten. Isten felismerése a lehető legtermészetesebb dolog, ami csak létezik! Nem az a bámulatos és felfoghatatlan, hogy képes vagy tudatára ébredni Istennek, hanem az, hogy ha nem vagy tudatában Istennek.

A kereszt útja: teljes irányváltás. Azt jelenti, hogy életed legnagyobb rossz, a kereszted a legjobb dologgá válik, ami valaha történt veled, mert megadásra, „meghalásra” kényszerít. Arra, hogy olyan legyél, mint a semmi, olyan, mint Isten, mert Isten is „sem mi”.

A tudatosan választott megvilágosodás azt jelenti, hogy ne kapaszkodj már a múltba és a jövőbe, és életed központjában a Mostot állítod. Azt jelenti, hogy igent mondasz arra, ami van. Azt jelenti, hogy az idő helyett inkább a jelenlét állapotát választod „lakóhelyedül”.

Ekkortól nincs szükséged fájdalomra. Az idő és a fájdalom elválaszthatatlanok egymástól! Az elme mindig a már ismerthez tapad! Ami ismeretlen, az számára veszélyes, mert azt nem tudja uralni. Egyetlen igazán új és kreatív dolog sem léphet be ebbe a világba másutt, csak ezen a hézagon, a végtelen lehetőségek eme tiszta terén keresztül.

Senki sem választ magának működési zavart, konfliktust, fájdalmat! Senki nem választja az elmebajt! Ezek azért adódnak elő mégis, mert nincs benned elég jelenlét ahhoz, hogy föl tud oldani a múltat, nincs benned elég fény, ami elűzhetné a sötétséget. Nem vagy teljesen itt. Még nem eléggé ébredtél fel! Addig pedig az elme beidegződött mintái irányítják az életedet. Ha az elméd irányít, akkor soha nincs választásod, mégis megszenveded a tudatlanságod következményeit, és további szenvedést teremtesz. Viseled a félelem, a konfliktusok, a problémák és a fájdalom terhét. Az így létrehozott szenvedés ereje végül ki fog taszítani tudatlalan állapotodból. Előbb teljes tudatosságra van szükség, hogy megtudj bocsátani. Csak akkor történik valódi megbocsátás, ha hozzájutsz a Most erejéhez, ami a saját erő! Ez erőtlenné teszi a múltat, és mélyen megérted, hogy semmilyen korábbi cselekedeted, és semmi, amit valaha is veled tetted, a legcsekélyebb mértékben sem érintheti meg a valódi lényed ragyogó lényegét! A megbocsátás fogalma ekkor, úgy ahogy van szükségtelenné válik.

Onnan fogjuk mindezt már tudni, hogy nem teszünk fel ezzel kapcsolatban kérdést.

A Tízparancsolat nem létezik, hisz Isten Mózesnek kijelentéseket adott. Minden pillanatban veletek vagyok, hisz együtt élünk és teremtünk mindent. Én vagyok a Teremtőtök és barátotok. Azt mondom, hogy igazán megismerd Istent, ahhoz el kell vesztened a józan eszed. A szíved Hozzám vezet, nem az elméd. Az elmédben soha nem találsz Rám. Másként fogalmazva, soha nem ismersz meg igazán, ha túl sokat gondolkozol Rólam, mivel a gondolataid csak az Istenről alkotott korábbi elképzeléseidet tartalmazzák. Az Én valóságom azonban nem a korábbi elképzeléseidben található meg, hanem a jelen pillanat tapasztalatában.

A szellemed őrzi a múltat, a tested a jelen, és a lelkedé a jövő. A szellem eleméz és emlékszik, a test tapasztal és érez, a lélek pedig megfigyel és megismer. Ha tudni akarod, hogy érzel Isten felől, fordulj a testedhez. Ha tudni akarod, mit tudsz Istenről, fordulj a lelkedhez. A lelked azonban a testeden át beszél, ami megadja neked az igazságod itt és most tapasztalatát. Ha bármiről is tudni akarod az igazságodat, fordulj az érzéseidhez. Ezt pedig a testeddel teheted meg a leggyorsabban. A gyomor páratlan barométer. Ha tehát hozzá akarsz férni ahhoz, amit a lelked a jövőről tud, többek között Isten megtapasztalásának a jövőben rejlő lehetőségeiről, figyelj a testedet, figyelj mit mond ebben a szent pillanatban. A lelked mindent tud: a múltat, a jelent és a jövődet. Ismeri, Aki Vagy és aki Lenni Akarsz. Bensőséges ismeretségben áll Istennel, mert Isten része, és ez a részem talál a legközelebb Istenhez. Az Isten megismeréséhez tehát nem kell mást tenned, mint igazán megismerned a lelked. Hogy barátságot köss Istennel csak annyit kell tenned, hogy barátságot kötsz a saját Éneddel. Ha megismered a saját Énedet, akkor visszatalál hozzám, az Istenedhez. Mindig ott voltam, és mindig is ott leszek. Megismered, Aki Valójában Vagy. És azzal, hogy tisztázod, ki nem vagy. Az igazi önszeretet viszont nemhogy kiterjesztené, hanem egyenesen eltünteti az egót. Más szóval, minél többet tudsz arról, Aki Valójában Vagy, akkor nyoma vész az egodnak. Az egod az, akinek hiszed magadat. Semmi köze ahhoz, Aki Valójában Vagy. De ego nélkül nem tapasztalhatnád meg különálló lényként a jelenlegi tapasztalataidat a viszonylagosság világában. A zavar a bölcsességhez vezető első lépés. Balgaság azt hinni, hogy minden válasz birtokában vagy. Beléptél a viszonylagosság világába, hogy megtapasztald, amit nem tapasztalhatsz meg az Abszolút birodalmában, nevezetesen azt, Aki Valójában Vagy. Az Abszolút birodalmában ugyan tudod, ám nem tapasztalhatod meg. A lelked pedig gyakorlatilag vágyik megtapasztalni önmagát. És ezért nem tapasztalhatod meg az Abszolút birodalmában, Aki Valójában Vagy, mert nincs semmiféle megnyilvánulása annak, aki nem vagy. Az Abszolút az, ami – abszolút. A minden mindensége, az Alfa és az Omega, és nincs közöttük semmi. Az „abszolútságnak” nincsenek fokozatai. Fokozatokat csakis a viszonylagosság ismer. Azért teremtett a Viszonylagosság birodalma, hogy tapasztalati úton ismerhesd meg az Éned magasztosságát. Az Abszolút birodalmában nincs semmi a magasztosságon kívül, így aztán, viszonyítás híján, a magasztosság létéről sem beszélhetünk. Tehát a magasztosság nem tapasztalható meg, nem ismerhető meg olyasminek a hiányában, ami nem magasztos. Az az igazság, hogy Egy vagy mindennel. Ebben áll a magasztosságod! Amíg azonban egy vagy mindennel, addig nem ismerheted meg a mindennel való Egység magasztosságát, hiszen nincsen semmi más, így aztán nem jelent semmit Egynek lenni mindennel. A tapasztalatod szerint egyszerűen „te” vagy, e lét magasztosságáról azonban nincs tapasztalatod. Ezt a magasztosságot csakis olyan körülmények között tapasztalhatod meg, ahol a mindennel való Egységen kívül másféle állapot is lehetséges. Mint viszont az Abszolút birodalmában, a végső valóságban minden Egy, képtelenség, hogy valami ne legyen Egy mindennel. Nem lehetetlen azonban egy ilyen állapotnak az illúziója. Ez a cél vezérelte a viszonylagosság világának megteremtését. Afféle „Alice Csodaországban” világ ez, ahol a dolgok sosem azok, amiknek látszanak, illetve annak látszanak, amik a legkevésbé sem. Ennek a káprázatnak a létrehozásában az ego az alapvető eszköz: lehetővé teszi, hogy éned minden más részétől különállónak képzeld magad. Az ego éned azon része, amelyik egyénnek hisz. Bár nem nagy egyén, annak kell lenned, hogy felfogd és értékeld az egész tapasztalatát, az egyénnel szemben az egységét. Ebben az értelemben tehát „jó” az ego. Tekintettel a céljaidra, határozottan „jó”. A túl nagy ego azonban – tekintettel céljaidra – „nem

jó”. Mert a különállóságnak ezzel az illúziójával az a célod, hogy jobban megértsd és értékelj az Egység tapasztalatát, azt, Aki Valójában Vagy.

Ha túlságosan megnövekszik az ego, akkor semmi mást nem látsz, csak ezt a különálló Ént, és elveszíted a lehetőséget az egységes Én megismerésére. A szó szoros értelmében beleveszel a káprázatod világába, és sok-sok életre ott maraszthat ez az illúzió, amíg sikerül végül kivezetned az Énedet, vagy amíg valaki más – egy másik lélek – kihúzza onnan. Ezt jelenti, ha valaki visszaadja magát önmagának. Ezt értik a keresztény egyházak a „megváltó” fogalmán. Ezek az egyházak csak abban tévednek, hogy magukat és a hitüket nyilvánítják a megváltás egyedüli és kizárólagos letéteményesének, amivel megint csak a különállóság káprázatát erősítik – azét a káprázatét, amitől meg akarnak szabadítani! Hogy jó-e az ego, az csakis a céljaidtól függ. Ha az egót az Egyetlen Valóság megtapasztalásának eszközeként használod, akkor jó. Ha az ego használ téged arra, hogy megakadályozza ennek a valóságnak a megtapasztalását, akkor nem jó. Pontosán olyan mértékben „nem jó”, amilyen mértékben eltántorít attól, aminek az elvégzésére ide jöttél. Ám mindig szabadon döntheted el, hogy minek az elvégzéséért maradsz itt. Ha örömtelinelik találod nem megtapasztalni az Énedet az Egy részeként, hatalmadban áll elhalasztani ezt a tapasztalatot. Csak akkor fogod keresni a hazafelé vezető utat, ha már beteltél a különállósággal, a káprázattal, a magánnyal és a küszködéssel – és felfedezed, hogy ott leszek. Hogy mindig is ott voltam, Én, mint az Istened és Teremtőd. A nevetés jót tesz a léleknek. Tisztázd, hogy ki az, Aki Valójában Vagy -, és ki nem vagy. Ha tudod, ki az, Aki Valójában Vagy, elkerülhetetlenül beleszeretsz az Énedbe. Ha beleszeretsz az Énedbe, Belém szeretsz. Először és mindenekelőtt meg kell mondjam, hogy nem vagy a múltad. Nem vagy azonos a tegnappal. Nem vagy az, amit tegnap tettél, tegnap mondtál, tegnap gondoltál. Sokan akarják, hogy azonosnak hidd magad a tegnappal. Megint mások egyenesen ragaszkodnak hozzá, minthogy sokat befektettek abba, hogy ilyen formában mutakozz meg. Így egyfelől „igazuk” lehet veled kapcsolatban. Másfelől így „függhetnek” tőled. Ha mások „rossz”-nak tartanak, nem akarják, hogy megváltozz, mert azt akarják, hogy továbbra is „igazuk” legyen veled kapcsolatban. Ezzel igazolhatják a hozzád való viszonyulásukat. Mit tennél hát? Él a jelenben! Ebben a szent pillanatban. Teremtsd meg az e pillanatban megújult Énedet! Ez lehetővé teszi számodra, hogy elkülönítsd az Énedet a rólad alkotott korábbi elképzelésektől – aminek a jelentős hányada mások rólad alkotott elképzelésein alapul. Gyerezz megváltoztatni a jövődet. Az a legrosszabb, amit tehetsz, hogy elfelejted a múltadat. Ha elfelejted a múltat, elfelejted mindazt, amit meg kell mutatnia, mindazt, amit ajándékként nyújtott számodra. Ne is színleld, hogy nem számít. Ismerd el, hogy igenis számít – és pontosan azért, mert számít, úgy döntöttél, hogy nem ismételsz meg bizonyos viselkedéseket. De ha meghoztad ezt a döntést, ereszd el a múltadat. Az eleresztés nem feledést jelent. Azt jelenti, hogy nem ragaszkodsz tovább a múltadhoz, nem csüggsz rajta görcsösen, mintha bizony vízbe fulladnál nélküle. Ha megfulladsz, az épen miatta következik be. Ne a múltadba kapaszkodva evickélj az arról alkotott elképzelések tengerében, Aki Valójában Vagy. Ereszd el ezeket a korhadt deszkákat, és ússz új partokra. A legcsodálatosabb múlttal megáldott embereket sem szolgálja, ha úgy ragaszkodnak hozzá, mintha a múlt azonos lenne azzal, Akik Valójában. Erre mondják, hogy „pihen a babérjain”, és semmi nem vet gyorsabban véget a fejlődésnek. Ne pihenj a babérjaidon, és ne rágódj a kudarcaidon! Kezdd újra mindent: kezdj megújulni a Most minden szent pillanatában. Tegyé fel magadnak egyetlen egyszerű kérdést: Ez az, Aki Vagy? Ez a legfontosabb kérdés, amit az életben feltehetsz magadnak. Minden egyes döntésed előtt és után üdvös megkérdezned, attól kezdve, hogy milyen ruhát viselj, addig, hogy milyen állásban helyezkedj el, kivel házasodj össze, vagy hogy egyáltalán házasodj-e meg. És egészen bizonyosan ez a kulcskérdés, amikor fel akarsz adni bizonyos viselkedésformákat. Hogy Ki Vagyok nem felfedezés, hanem a teremtés folyamata. Nem „fedezheted fel” Aki Vagy, mert a döntésed pillanatában a nulláról indulsz. Nem felfedezéseid, hanem a választásaid alapján hozod ezt a döntést. Ne az legyél, aki szerinted voltál; legyél, aki lenni szeretnél! Mostantól fogva legyél a legmagasztosabb kívánságaid eredménye! De ne feledd: nem arról van szó, hogy megváltozol, és ezzel egy csapásra elfogadható leszel. Teremtőd szemében ebben a pillanatban is elfogadható vagy. Csak azért változol meg, mert a

változás, az Éned egyik újabb változata mellett döntesz. Minden esemény, történés és helyzet azokat a lehetőségeket fogja megtestesíteni, amelyekért ide jöttél, hogy élj velük. Küldetéssel érkezünk. Kétségbevonhatatlanul az a lelked célja, hogy kijelentsd és kinyilvánítsd, éld át és fejezd ki, tapasztald meg és teljesítsd ki azt, Aki Valójában Vagy. A döntéseid határoznak meg. Minden cselekedet önmeghatározás. Mindig döntési helyzetben vagy. Még alvás közben is döntéseket hozol. Nincs céltalan élet! Bizony mondom, egyetlen élet sem cél nélkül való!

A félelem és a büntudat az ember kizárólagos ellenségei. Ha elereszted a félelmet, a félelem elereszt téged. Ha elbocsátod a büntudatot, az elbocsát téged. Csak a szív, a lélek és az elme elhatározása kell hozzá: „nem ez az, Aki Vagyok!” És ez mindnyájunkra érvényes, akár kicsit, akár nagyot vétettünk. Nincs semmi, ami megbocsáthatatlan volna. Nincs az a mégoly nagy bűn, amit Én ne bocsátanék meg. Még ha a legszigorúbb vallásaitok is azt hirdetik. Automatikusan lehetőség lesz a feloldozásra abban a pillanatban, amit a halál pillanatának neveztek. Ez az a pillanat, amikor a tudatára ébredsz, hogy Egy vagy mindenkivel. Megérted, hogy Egy vagy mindennel – Velem is, a Teremtőddel. Ezt közvetlenül a halálad után megtapasztalod – emlékezni fogsz rá -, miután elhagyod a tested. A lélek a lehető legérdekesebb módon éli meg ezt a felismerést. Ismét végighalad az éppen befejezett élet minden egyes pillanatán, és ezúttal nem csak a saját nézőpontjából éli át, hanem mindazoknak a nézőpontjából is, akiket érintett az adott pillanat. Újra kell gondolnia minden gondolatot, kimondania minden egyes szót, megtennie minden egyes cselekedetet, és meg kell tapasztalnia a hatásukat mindazokra, akiket érintettek, mintha most ezeknek az embereknek a bőrébe bújott volna – mint ahogy valójában Egyek. Ezt kell tapasztalati úton megértenie. Ebben a pillanatban a „Mindnyájan Egy Vagyunk” megszűnik elvont fogalomként lebegni, és belép a tényleges tapasztalatok körébe. Nincs az örökké tartó gyötremnek és kárhozatnak az a helye, amit a teológiátok létrehoztak. De mindenki mindenkivel megtapasztalja a döntései és a választásai hatását, végkimenetelét, eredményét. Ez azonban a fejlődés érdekében történik, nem pedig valamiféle „ítélkezés”-ként. Nem Teremtőd „büntetése”, hanem fejlődés folyamata. És miközben végighaladsz az életed számbavételén, a világon senki nem fog elítélni, egyszerűen csak megtapasztalhatod, amit és ahogyan élted minden egyes pillanatában átélt az Egészetek, mert ez az élmény immár nem korlátozódik a jelenlegi testedben lakozó helyi változatotok nézőpontjára. Nem fájdalmat tapasztalsz meg, csak tudatosságot. A lehető legmélyrehatóbban a tudatára ébredsz minden egyes pillanat teljességének, és mindannak, amit hordoztok. Ez azonban nem keserves; ez a megvilágosodás. A fejlődés útját járod, nem a pokolba vezető utat. A tudatosság a cél, nem a megtorlás. Az a lényeg, hogy könnyű szívvel éljünk. A megbánás ösztönöz, a büntudat megbénít. A „bizalom” „bizonyossággá” válik. Tudássá. Minden kapcsolatban három szintje van a tudatosságnak: a remény, a hit és a tudás vagy a bizonyosság. Ha reménykedsz valamiben, azt szeretnéd, hogy igaz legyen vagy bekövetkezzen; nem vagy benne biztos. Ha hiszel valamit, akkor azt gondold, hogy igaz, vagy hogy bekövetkezik. Nem vagy benne biztos, de azt hiszed, hogy biztos vagy benne, és mindaddig így tartod, amíg nem jelenik meg a valóságodban az ellenkezője. Ha bizonyosságban élsz valami felől, akkor tökéletesen tisztában vagy vele, hogy igaz, vagy hogy be fog következni. Bizonyos vagy benne a szó minden értelmében, és akkor is megmarad ez a bizonyosságod, ha az ellenkezője jelenik meg a valóságodban. Nem a látszatok alapján ítélsz, mert tudod, hogy úgy van. El kell jutnod a bizonyosságához, hogy mindig a legtökéletesebb dolog fog következni az életedben. Nem úgy, hogy egy bizonyos dolog történik meg, hanem hogy a legtökéletesebb következik be. Nem az, amit te előnyben részesítenél, hanem aminek bekövetkezése a legtökéletesebb. És amint előrehaladsz a tudás útján, egyre közelebb kerül egymáshoz, és végül egybeesik ez a kettő. Megtörténik valami, és nem is tudod elképzelni, hogy történhetett volna jobb annál, mint ami bekövetkezett. Éppen a te viszonyulásod avatja tökéletessé az adott eseményt. Erre mondják, hogy legyen a Teremtő akarata szerint.

A mester mindig örömmel fogadja, ami történik. Te is eljutsz a tudásnak erre a fokára, ha mindig örömmel üdvözlöd, ami történik. Legyenek szándékaid, de ne legyenek elvárásaid, és semmiképp se legyenek igényeid! Ne ragaszkodj megszállottan egy bizonyos eredményhez. Még csak ne is részesítsd előnybe valamelyiket! Emeld fel a ragaszkodásaid kedvezéseikig,

a kedvezéseid az elfogadásig. Ez a megbékélés útja. Ez a tudás útja. Az élet titka nem abban áll, hogy minden a tiéd, amit akarsz, hanem hogy mindent akarsz, ami a tiéd! Nincs balszerencse, semmi nem történik véletlenül, nincsenek véletlen egybeesések, és a Teremtő nem téved. A hála a gyógyulás leggyorsabb formája. Aminek ellenállsz, az erőre kap. Amiért hálás vagy, az a szolgálatodra lehet, ahogy arra is szánták. Nem küldök rátok semmit; nem küldök nektek mást, csak angyalokat. És nem adok nektek mást, csak csodákat. Az élet valamennyi eseménye csoda, ahogyan maga az élet is az. Az élet arra való, hogy ellássa a lelket a legtökéletesebb eszközökkel, a legtökéletesebb körülményekkel, a legtökéletesebb feltételekkel, amelyek révén ráébredhetsz és megtapasztalhatod, kijelentheted és kinyilváníthatod, beteljesítheted, és azzá lehetsz, Aki Valójában Vagy. Ne ítélezz tehát, és ne is marasztalj! Szeresd az ellenségeidet, imádkozz üldözőidért, és fogadd el kincsként az élet minden pillanatát, körülményét: a tökéletes ajándékot a tökéletes Teremtőtől. A kulcs a szeretet. A boldogsághoz bizonyos eredményre van szükséged, akkor ragaszkodsz. Ha egyszerűen csak vágysz bizonyos eredményre, akkor kedvezel. Ha semmit nem részesítenél előnybe mással szemben, akkor elfogadsz. Elérted a bizonyosságot és a tudást. Éld elvárások nélkül az életed. Ezért igaz, hogy minden körülmények között és minden helyzetben, bármely eredmény vagy következmény tükrében lásd meg a tökéletességet!

Van három tapasztalati szint, a tudatfölötti, a tudatos és a tudatalatti vagy tudattalan. A tudatfölötti az a szint, ahol a cselekvésed teljes tudatában megtapasztalod és megteremtetted a valóságodat. Ez a lélek szintje. A döntő többségeitek rendszerint nincs tudatosan a tudatában a tudatfölötti szándékainak és céljainak – tisztelet a kivételnek és a kivételes pillanatoknak.

A tudatos szinten a cselekvésed bizonyos mértékű tudatában tapasztalod, ismerd és teremted meg a valóságodat. Hogy milyen mértékben, az a „tudati szinted”-től függ. Ez a fizikai szint. Ha elszánod magadat, és nekivágsz a szellemi útnak, akkor úgy haladsz végig az életen, hogy közben egyre a tudatosságod emelésére, illetve a fizikai valóságod megtapasztalásának kiterjesztésére törekszel, mely valóság az általad jelenleg ismertnél jóval tágabbat ölel fel.

A tudattalan a tapasztalásnak az a szintje, ahol nem ismered és nem teremted tudatosan a valóságodat. Tudattalanul teszed – azaz alig vagy a tudatában, hogy egyáltalán teszed, még kevésbé, hogy miért. Ami nem jelenti azt, hogy ez a megtapasztalásnak valamiféle „rossz” szintje volna, úgyhogy el ne ítéld! Ajándék, mert elősegíti, hogy automatikusan végezz el bizonyos dolgokat, amilyen a hajad növekedése, a pislogás vagy a szíved dobogása, illetve hogy azonnali megoldást találj egy-egy problémára. Ám ha nem vagy tudatában, életed mely részét választod ki tudatosan az automatikus teremtésre, akkor könnyen úgy képzelheted, hogy az élet határoz meg téged, nem pedig te vagy az életed elsődleges oka. Akár még áldozatnak is tekintheted magad. Fontos tehát a tudatában lenned, miről döntöttél úgy, hogy ne legyél a tudatában.

Később, ennek a párbeszédnek a vége felé ismét szóba hozom a tudatosságot és a tudatosság különböző szintjeit, amelyek a némelyikötök által olykor megvilágosodásnak nevezett élményt hozzák létre.

A tudat „három az egyben” szintjén supra vagy ösztudatnak is nevezhetjük. Egyesek „krisztusi tudatnak” vagy „emelkedett tudatnak” hívják. Ez a Teljes Mértékben Összefogott Tudat. Ezen a szinten kiteljesedik a teremtőkészséged. Eggyé válik a tudat mindhárom szintje. Ennél azonban többről van szó, mert, akárcsak más dolgok esetében, az egész többet jelent az egyes alkotóelemeinek összességénél. Az ösztudat nem egyszerűen a tudatfölötti, a tudatos és tudattalan egybegyúrása. Igen, mindhármát egybegyúrjuk, majd túllépünk rajta. És akkor belépsz a szintiszta létezésbe. Ez a létezés a benned működő teremtés forrása. Az igazi mester mindig helyesli a következményeket, akkor is, ha kedvezőtlennek tűnnek, hiszen bizonyos szinten szükségszerűen megfelelnek a szándékainak. Több dolgot tudsz automatikusan működtetni, amikor szembekerülsz valamilyen kihívással, automatikusan feltételezed, hogy minden a legnagyobb rendben lesz. Amikor nehézségekkel nézel szembe, automatikusan tudod, hogy elbánsz velük. Tudattalanul te magad teremted meg ezeket a fejleményeket. Kezdenek automatikus

történni a dolgok, méghozzá úgy, hogy az látszólag semmiféle erőfeszítést nem igényel a részedről. Egyszer csak működésbe lendül az élet. Megtalálnak a dolgok, és nem kell törnöd magad utánuk. Ez a változás minden tudatos erőfeszítés nélkül következik be. Ahogy tudattalanul tettél szert a negatív, érdekeid ellen dolgozó, önelutasító gondolatokra arról, Aki Valójában Vagy, aki lehetsz, amit tehetsz és amid lehet, ugyanúgy tudattalanul szabadulsz meg tőlük. Nem tudod felidézni, mikor és hol szedted össze az ilyen képzeteket, és annak sem leszel tudatában, mikor és hol vesztetted el őket, és azonnali eredményeket fogsz teremteni. Tulajdonképpen egyáltalán nem is teremtek eredményeket, hanem egyszerűen rájövök, hogy már meg is vannak. Hiszen már minden megteremtett, és a tudásom meg a felfogásom függvényében megtapasztalom az általam választott fejleményt. Az idő nem létezik, egyetlen pillanat létezik csupán, a Most Örökkévaló Pillanat. Minden, ami valaha történt, történik és történni fog, ebben a pillanatban történik. Hogy melyik következményt tapasztaljuk meg, az attól függ, melyik lépést tesszük meg.

Az élet az újratерemtés folyamata. Arra bízatlak, tedd képessé a világot legmagasztosabb változatának újratерemtésére. Mindazzal, amit teszek és gondolok, saját magam határozom meg az életem.

A tiszta és igaz szeretet arra törekszik, hogy senkinek ne ártson, senkinek ne okozzon fájdalmat; még a lehetőségét is igyekszik elkerülni. Az a szeretet, ami feltétel, korlátozás és szükség nélkül való. Azért feltétel nélküli, mert semmi nem kell a kifejezéséhez. Nem kér semmit viszonzásképpen és nem von meg semmit megtorlásként. Azért korlátozás nélküli, mert nem korlátoz másokat. Nem ismer határt, akadályt és véget, mert örökké tart. Azért szükség nélküli, mert nem törekszik olyasmire, amit ne önként adnának. Semmit nem akar megtartani, és nem akarja, hogy megtartsák. Nem akar semmit adni, és nem igényli, hogy örömmel fogadják. A Szeretet Szabad. A Szeretet Szabad, mert a szabadság Isten lényege, és a Szeretet kifejezésre jutott Isten. Minden megváltozna, ha az emberek megértenék és megélnék. Szeresd Istent!

Az élet legfontosabb kifejezéseinek többsége belülről fakad. Már akkor tudjátok, hogy igazak, mielőtt felfejtenétek, miért és hogyan. Abból a mélyebb tudásból erednek, ami nem igényel bizonyítékot, logikát, érvet, semmilyen eszközt, amelyekkel rendszerint eldöntitek, hogy valami igaz vagy sem – vagyis fontos-e. Olykor már a csengéséből felismered, hogy fontos. Az igazság megszólal. Az őszinteség a Szeretet legmagasabb rendű formája. Isten irányt mutat, de nem irányít. Helyet ad, de nem helytelenít. A szabadság az emberi léleknek nem célja, hanem a természete. A lélek természetéből fakadóan szabad. A szabadság hiánya tehát a lélek természetének a sérelme. A szabadságot senkinek nem juttatják, hanem mindenkinek jut. A felvilágosult társadalomban minden lény szabadon szeretheti egymást. Senki és semmi nincs korlátozva Isten királyságában. És a szeretet csak a szabadságot ismeri. Ahogy a Lélek. Ahogyan Isten.

„Uram, miért hagyta el engem?”

Az is a te akaratod volt, hogy megtörténjen az életedben mindaz, ami megtörtént. Semmi nem történik veled véletlenül. Mindezt az idézte elő, hogy megtapasztalhasd és megismerhesd, aminek a megtapasztalása és megismerése mellett döntöttél, hogy megtapasztalhasd és megismerhesd a valaha az életben arról alkotott legnagyobb elképzelés legmagasztosabb változatát, Aki Valójában Vagy. Mindig is tudtad, hogy a változást a vallás és politika szintjén kell megtenni. Önmagadnak tartozol. Ezt soha ne feledd. Ha elérhetsz valamit, amit akarsz, anélkül, hogy megbántanál másokat, tartozol magadnak annyival, hogy belevágsz. De soha ne nézz vissza. Ne tépelődj! Ne rágd át újra és újra. Tépelődés, tétovázás és bűntudat nélkül haladj előre. Az élet mindig előttem van, nem mögöttem. Ami történt, az megtörtént. Amit tettél, azt megtetted. Nem tudsz rajta változtatni. De mehetsz tovább előre. A sajnálkozást nem szabad összekeverni a bűntudattal. Mert nem ugyanaz a kettő. A sajnálkozás annak a bejelentése, hogy nem a legmagasztosabb elképzelést nyilvánítod ki arról, aki vagy. A bűntudat az a döntésed, hogy nem is vagy méltó rá, hogy megtegyed. A társadalmak és a vallásaitok olyan bűntudatra tanítanak, ami büntetést követel, a tiszta lappal újratevés reménye nélkül. Az élet célja, hogy minden egyes pillanatban újratерemtsd magad a valaha az életben a magadról alkotott kép következő legmagasztosabb változatában. Teremtőként csatlakozom hozzád ebben a

folyamatban mikor nézem, hová tartasz, az utat, amit kijelöltél magadnak, és ellátlak az eszközökkel, hogy pontosan azt teremtsd meg, amit meg kell teremtened. Mindezt együtt hozzuk létre. Te és Én, a Teremtőd. Ez az Isteni Akarat. Soha ne feled: A te akaratod és az Enyém együtt az Isteni Egy-Én. Tehát pontosan olyan a világ körülöttetek, amilyenek elgondoljátok. Gondolj jóra és csodálatos dolgokra, és megváltozik a világ körülöttek. Isten a folyamat. A folyamat az, Ami Vagyok. Az a folyamat, amit ti Életnek neveztek. Nem tudtok Engem nem használni. Legfeljebb nem tudtok róla. Ám ha tudatosan és célzatosan használtok, azzal minden megváltozik. A teremtő energia ajándékát, melynek révén a gondolataiddal, szavaiddal és tetteiddel megalkothatod a valóságodat és megteremtheted a tapasztalatodat. A szelíd bölcsesség ajándékát, mellyel megismerheted az igazságot olyankor, amikor hasznos lehet, ha nem a látszatok szerint ítélsz. És a tiszta szeretet ajándékát, mellyel megáldhatsz másokat, és minden feltétel nélkül elfogadhatod őket, miközben teljes szabadságot adsz nekik a maguk döntéseinek meghozatalára, és hogy megélik ezeket a döntéseket, és ugyanezzel a szabadsággal ajándékozzák meg Isteni Énedet, hogy mindnyájan újjáteremtsétek megújult Éneteket a valaha arról alkotott legnagyobb elképzelés legmagasztosabb változatában, Akik Vagytok. Van Isteni Erő a mindenségben és ezt teremtő energia, szelíd bölcsesség és tiszta szeretet alkotja. Ha használod Istent, ezt az Isteni Erőt használod. „Az erő legyen veled.” Változtasd meg a világot – „erővel”! És használj Engem! Mindig. A legsötétebb és a legfényesebb pillanataidban, a félsz és a bátorság pillanataiban, a derűs és a borús napokon, ha szárnyalsz és ha araszolsz. Bizony mondom, a tiéd lesz mindez. Hiszen a tiéd máris. Mert mindennek eljön az ideje. Rád vár a világ. A döntésedre. Azt hozza helybe, amit létrehívsz. Azért hívod létre, amint létezel.

Barátságot Istennel.

Mert itt vagyok.

Nektek.

Mindig.

A Végső Valóság közegében az a helyzet, hogy ami téged segít, az Engem segít. Mert a Végső Valóságban Egyek vagyunk. Semmi nem különít el minket. Az az elkülönültség gondolatrendszerén belül ahol élsz, a káprázaton belül, amit megtapasztalsz, az efféle kijelentésnek nincs sok értelmezhetősége. Az élet a szándékaidat valósítja meg. Ha ezzel tisztában vagy, akkor tudatosan éled az életed. Amit teszel, azt szándékosan teszed. Ha valamit csinálsz, és az emberek azt mondják: „Szándékosan tetted!”, az nem szemrehányás, hanem dicséret. Akármit csinálsz, csináld szándékosan! És az életed minden pillanatában valójában az a szándékod és célod, hogy megéld a valaha arról alkotott legnagyobb elképzelés legmagasztosabb változatát, Aki Vagy. Ha használod a teremtő energiát, Istennek segítesz Önmaga megtapasztalásában, hogy többet létezzen abból, ami Isten. Szelíd bölcsességgel itattam át a lelkedet. Ha használod ezt az ajándékot, minden helyzetben harmonikusan élhetsz. A Léted maga a harmónia. A harmónia az éppen megtapasztalt pillanat, személy, hely, körülmény rezgésének érzését és a vele való egybeolvadást jelenti. Az egybeolvadás nem azonosságot jelent. Az összhangban éneklés nem azonos az egy szólamban énekléssel; azt jelenti, hogy együtt éneklünk. Ha összhangban énekelsz, megváltoztatod a dal egészének hangzását. Új, másmilyen dallá leszel. A lélek dalává, és semmi nem lehet szépségesebb nála. Lásd el a pillanataidat szelíd bölcsességgel, és figyelj, hogyan változnak meg! És ahogyan figyeled, te is megváltozol. A szelíd bölcsesség benned van. Én, a Teremtőd itattalak át vele, és soha nem hagy el. Folyamodj hozzá a nehézség és a feszültség idején, döntés vagy gyűlölség idején, és rá fogsz találni. Mert ha hozzá folyamodsz, Hozzám folyamodsz. Ha használod a szelíd bölcsességet, Istennek segítesz Önmaga megtapasztalásában, hogy többet létezzen abból, ami benne Isten. Minden emberi szívet tiszta szeretettel itattam át. Én vagyok a tiszta szeretet, és ti vagytok a tiszta szeretet. Csordulásig tele van a szívetek ezzel a szeretettel. Átjárja az egész Éneteket; abból áll. A tiszta szeretet az, Akik Vagytok. A szeretet nem csupán jóságot jelent, hanem egyfajta közösséget is. Ha tiszta szeretetben élsz, rájössz, hogy mindenkinek a „testvére” vagy. Közeli rokonságban állsz mindenkivel, és egyszerre

megérted, hogy amikor a tiszta szeretetet juttatod kifejezésre, akkor a testvériséget fejezed ki. Erről szól a „rokon lélek” kifejezés is.

Istent segíted, ha Istenhez segíted magad. Ne fogd hát vissza magad! Segítsd magad Istenhez, amennyire csak akarod és tudod. Mert ebből táplálkozik az élet, ez táplál mindent. Vegyétek és egyétek, ez az Én testem!

Mindnyájan ennek az Egy testnek a részei vagytok. Itt az ideje, hogy újra emlékezzetek rá.

Semmi nem történik véletlenül az életedben. Semmi.

Semmi nem jelenik meg véletlenül az életedben. Semmi.

Semmi nem következik be úgy, hogy ne szolgálna a javadra. Semmi.

Ha nem is tűnik fel neked minden egyes pillanat tökélye, attól még egyik sem lesz kevésbé tökéletes. Semmivel sem lesz értéktelenebb ajándék.

Adj hálát az Istennek!

Tulajdonképpen magától értetődő természetességgel, csak nem automatikus lépéssel jutsz el idáig, ha már végigjártad az előző hat fokot. Soha életedben nem olyanok ismerted Istent, amilyen valójában. Most már ismered.

Soha életedben nem bíztál úgy Istenben, ahogy szerettél volna. Most már úgy bízol.

Soha életedben nem úgy szeretted Istent, ahogyan áhítottad. Most már úgy szereted.

Soha életedben nem ölelted olyan szorosán magadhoz Istent, hogy igazán a tapasztalatod részévé tegyed. Most már olyan szorosán öleled.

Soha életedben nem használtad úgy Istent, ahogyan a legjobb barátodat használnád. Most, hogy ilyen közelségbe kerültél hozzá, már tudod, hogy képes vagy rá.

Soha életedben nem segítettél tudatosan Istennek, mert nem tudtad, hogy Isten bármiféle segítséget kívánna, és ha sejtetted, akkor sem tudtad volna, hogyan segíts. Most már tudod. Nem a te hibád, hogy nem ismerted Istent. Hogyan is ismerhetnéd, akiről mindenki mást mond?

Nem a te hibád, hogy nem bíztál Istenben. Hogyan is bízhatnál abban, akit nem ismersz?

Nem a te hibád, hogy nem szeretted Istent. Hogyan is szerethetnéd, akiben nem bízol?

Nem a te hibád, hogy nem ölelted magadhoz Istent. Hogyan is ölelhetnéd meg, akit nem szeretsz?

Nem a te hibád, hogy nem használtad Istent. Hogyan is használhatnád, ha nem tartod magadnál?

Nem a te hibád, hogy nem segítettél Istennek. Hogy is lehetnél hasznára annak, akit nem használasz?

És nem a te hibád, hogy nem adtál hálát Istennek. Hogyan lehetnél hálás annak, akinek nem tudtál a segítségére lenni?

A mai azonban új nap. Egy újkor. Az új döntésedd. Azzal a döntéssel, hogy megújult személyes kapcsolatot teremtesz Velem, a Teremtőddel. Azzal a döntéssel, hogy végre megtapasztalod a barátságot Istenel.

A leghatékonyabban, a legtermékenyebben és a leggyorsabban nem a tudatalattiból, hanem az ösztudatból teremtesz. Az ösztudat annak a tapasztalati szintnek a neve, amikor a tudatfölötti, a tudat és a tudatalatti Eggyé fonódik össze – majd túllép rajta, s eljut a gondolkodás fölé. Ez a léted igazi állapota, annak az igazi állapota, Aki Valójában Vagy.

A Lét van, a gondolat csinál.

A Lét az elsődleges ok. A Lét mindennek az oka. Amit „létezel”, megtapasztalod. A létből fakad a gondolat. A léted tehát meghatározza, hogyan gondolkozol. Az Igazi Léted a Minden. Az Összesség. Az Alfa és az Omega, a kezdet és a vég, az Egység.

Amit Istenről gondolsz, az nem Istent teremti meg, hanem az Istenről való tapasztalatodat! Isten van.

Isten az Összesség. A Minden. Minden, ami valaha volt, van és lesz. Amikor gondolkozol, nem teremted meg a Mindent. Csak a Mindenbe nyúlsz, hogy megteremtsd belőle azt a tapasztalatot, amelyiket választod. A Minden már mindenestől készen van. Nem te helyezed oda a gondolkodásod révén; hanem elhelyezed a tapasztalatod az Összesség azon részébe, amelyikről gondolkozol.

Az Igazi Léted, Aki Valójában Vagy, mindent megelőz. Amikor arról gondolkozol, ki szeretnél most lenni, az Igazi Létedbe nyúlsz, a Teljes Énedbe, és arra a részére összpontosítasz, amelyiket éppen megkívánod tapasztalni.

A Teljes Éned pedig a Minden Az Összesség. Az öröm és a szomorúság. Öröm nélkül nincs semmi. A nevetés felülmúlhatatlan gyógyír. Az öröm felüdíti a lelket, az öröm a lélek. A mosoly a lélekre nyíló ablak. A nevetés pedig az ajtó. A szíved, a lelked és az elméd közötti átjáró. A lelked örömeinek át kell haladnia a szíveden, különben az eszedbe sem juthatna. A lélek az érzések nyelvén beszél. Ha bezárod az elméd, az érzések feltorlódnak a szívedben. Ezért fejezitek ki a nagy bánatot a „meghasad a szívem”, a féktelen boldogságot pedig a „túlcsordul a szívem” szókapcsolattal. A mindenségben semmi nem különül el semmi mástól. A hideg és a meleg ugyanannak a dolognak az eltérő mértékű megnyilvánulásai. Az örömmel és a szomorúsággal is ugyanez a helyzet. Az egyetemes energia különböző kifejezései. Az életenergia szabályozható. Mindig a megfelelő időben jutsz a megfelelő helyre.

Isten az élet, a legmagasabb rezgésszámán, ami maga az öröm. Isten teljességgel örömteli, és ha kifejezésre juttatod Isten Első Állásfoglalását, eljutsz önmagad istenességének kifejezéséhez.

Soha nem vagy egyedül. Mindig veled vagyok, és mindig Velem vagy. Ez a legfontosabb. És ha ebből indulunk ki, aminthogy nem indulhatunk ki másból, akkor minden megváltozik. Ha azt hinnéd, hogy igazán egyedül vagy, az megsemmisítő lenne. Ahogy megsemmisítő lenne a teljes magánynak csak a gondolata is. Mégpedig azért, mert a lélek természete az Egység Mindennel, és ha úgy tűnik, hogy nincs senki és semmi más, akkor az egyén könnyen érezheti, hogy egyedül létező egyén, nem egy-én, nem Egy minden mással. És az megsemmisítő, mert a legmélyebb érzésedet sérti arról, Aki Vagy. Kétségkívül megteremtheted az egyedüllét illúzióját, ám valaminek a megtapasztalása még nem teszi azt valósággá. Mindig veletek vagyok, akár tudtok róla, akár nem. Soha nem létezhetsz egyedül! Lehetetlen! És amikor ténylegesen érzed az örök kapcsolatot az Istennel, akkor örömet adsz – Nekem. Mert az Én örööm Egynek lenni veled, és a legnagyobb öröm számodra, hogy tudd ezt. A teljes, tökéletes, maradéktalan szeretet a lehető legtermészetesebb. Nincs a szeretésnél természetesebb cselekvés.

Isten azért szeret a legteljesebb mértékben, mert teljes mértékben szabad.

Az elfogadás teljessége azt jelenti, hogy nem perlekedsz semmivel, ami eléd kerül. Azt jelenti, hogy nem utasítasz el semmit, nem vetsz el semmit és nem kerülsz meg semmit, hanem magadhoz öleled, megtartod, és úgy szereted, mintha a tiéd lenne. Minthogy a tiéd. A te teremtményed, amellyel a lehető legegésztettebb vagy – kivéve, ha nem. Ha nem vagy elégedett vele, akkor ellenállsz neki, hogy birtokba vedd ami a tiéd, és aminek ellenállsz, az erőre kap. Örvendj tehát és légy boldog, és dönts az adott körülmény vagy állapot megváltoztatása mellett egyszerűen úgy, hogy a másként megtapasztalása mellett döntesz. A külső megjelenést, a külső megnyilvánulást esetenként nem módosíthatod, a belső megtapasztalását azonban mindig megváltoztathatod, és meg is fogod tudni változtatni, egyszerűen a róla hozott döntéssel. Ne feledd, ez az, amin változtathatsz! Ne törődj a külső megjelenéssel, csak a belső megtapasztalásoddal. A külső világ legyen olyan, amilyen. Teremtsd meg a belső világot, és olyan lesz, amilyennek teremtetted! Ezt jelenti, hogy a magad világában élj, de ne éld fel. Így él az igazi mester.

Mindannyian meg tudnak valamire tanítani, mindannyian ajándékot hoznak számodra. És ez a nagy titok. Hogy tőled is mindannyian várhatnak ajándékot. És ha zavarodottságodban olyasmit tettél volna, amiről azt képzeted, hogy ártottál nekik, ne gondold, hogy nem ajándék az is. Ugyanolyan nagyszerű ajándék, mint neked lesz a rosszabb időszakod. Nem tanultál-e a legnagyobb fájdalmaidból esetenként akár többet is, mint a legnagyobb örömeidből? Akkor hát ki a gazember, és ki az áldozat az életedben? Akkor kerülsz az igazi tudás birtokába, amikor mindezzel már azelőtt tisztában leszel, hogy megismernéd valamely tapasztalat fejleményeit. Az ínség és a kilátástalanság megtanított rá, hogy soha nem zárul le az életed. Soha, soha, soha ne hidd, hogy lezárul az életed, hanem tudd, hogy minden egyes nap, minden egyes óra, minden egyes pillanat új kezdetet, újabb lehetőséget jelent, újabb esélyt, hogy újjá teremthesd önmagad. Még ha az utolsó lehetséges pillanatban, a

halálad pillanatában cselekszel is így, az egész tapasztalatodat igazolni és magasztalni fogod Isten előtt. Igaz ez akkor is, ha megrögzött bűnöző, életfogytig rács mögé zárt vagy, a kivégzés színhelyére vezetett gyilkos vagy. Ezt tudnod kell. Bíznod kell benne. Nem mondanám, ha nem így volna.

A kapcsolatod Istennel nem különbözik a másokkal való kapcsolatodtól. Ahogyan a más emberekkel fenntartott kapcsolataidban is történik, beszélgetéssel kezdődik. Ha a beszélgetés jól sikerül, kialakul a barátság. Ha beválik a barátság, megtapasztalod az igazi Egységet. Hiszen erre vágyik minden lélek – egymással, és erre törekszik Velem. Ha imádkozol, akkor csak beszélsz Istenhez, és nem beszélgetsz Istennel. Isten világában semmi nem lehetetlen. Szüntelenül és közvetlen szólok hozzátok, és mindig szólni fogok. És ameddig adtok Istennek egy esélyt, addig soha nem lesztek egyedül, soha semmilyen jelentős kérdéssel nem kell magatokra hagyatva szembenézni, soha nem maradtok közvetlen és hathatós segítség nélkül a szükség órájában, és igen, mindig otthonra leltek a szívében. Ezt jelenti a barátság Istennel. Tekintet nélkül a hitünkre, a vallásunkra és a vallás hiányunkra. Bárki bármikor barátságot köthet Istennel.

Minden bánat, minden szenvedés, minden kegyetlenség, minden embertelenség ebben az egyetlen elképzelésben gyökerezik, hogy így vagy úgy jobbak vagytok mások valamilyen csoportjánál. Az Új Evangélium: nincs uralkodó faj. Egyetlen igazság ment meg titeket, az Én, a Teremtők igazsága: MINDNYÁJAN EGYEK VAGYUNK.

Mindig voltatok, vagytok és mindig is lesztek.

Az élet örök, a szeretet halhatatlan, a halál pedig csak látóhatár.

Nem az a kérdés, hogy életben maradtok-e, hanem hogy milyen tapasztalatban részesültök az életben. Az új tanítás pontosan azt mondja, hogy mindegyiktek olyannyira nagyszerű és csodálatos, hogy egyiktek sem nagyszerűbb és csodálatosabb a másiknál – sem Isten szemében, sem a ti szemetekben, ha Isten szemével láttok. És mert lehetetlen, hogy bármelyiktek is „jobb” legyen, az megfoszt az élet értelmétől? Mert nem lehet „jobb” vallásotok, vagy „jobb” politikai pártotok, vagy „jobb” gazdasági rendszeretek, az szükségképpen azt jelenti, hogy egyáltalán ne is legyetek? Mindnyájan a Mennyei Szimfónia hangjegyei vagytok. Ne muzsikáljunk, mert az egyik hangjegy nem fontosabb a másiknál? Ti vagytok Isten zenekara. Rátok hangszereli Isten magát az életet, és nincs egyetlen hamis hang sem. A lélek akkor is felfedezi a szépséget, ha az elme tagadja. Így hát mindig a lelkeddel hallj és láss az életben.

Csodálatos és dicsőséges gyermekeim, új barátaim, mindannyian... Nehéz és buktatókkal teli utat jártatok. De rátaláltatok a hazafelé vezető ösvényre. Akadályokat küzdöttetek le, kihívásokkal dacoltatok, sebeket gyógyítottatok, viszályokat simítottatok el, torlaszokat távolítottatok el, kérdéseket válaszoltatok meg, és meghallottátok az önön válaszaitokat, miközben visszafelé igyekeztek Hozzám. Véget ért a munkátok. És éppen csak elkezdődött az öröm ideje.

Legyen most az örömtök az, hogy visszavezéreltetek Hozzám másokat, megmutatjátok a haza vezető utat, visszaadjátok az embereket önmaguknak. Mert ott az otthon és ott vagytok Én – Isten minden testrészének szívében és lelkében. Térjetez haza az önön szívetekbe, és Rám találtok. Egyesüljetez ismét a lelketekkel, és ismét egyesülni fogtok Velem.

Bizakodjatek, mert bizony mondom, hogy különbözhetünk ugyan ti és Én, de nem választhat el minket semmi. Menjetez hát, és vessetez véget a titeket elválasztó megosztottságnak! Magasztaljátok a különbözőségeket, de vessetez véget a megosztottságnak, és csatlakozzatek az egyetlen igazság közös kifejezésébe.

Én Vagyok a Minden, a Teremtők.